

Odakinn sorra leparkolnak emlékeim,
 orrukról lecsipentem az utat világító két arany V betűt,
 elteszem, borostyántüzű pasztillának, szopogatni,
 messzebb mázas cukorkák, meztelen csigák araszolnak,
 fénylő autó-csiganyálkával maszatolva a várost,
 ha belelépsz bármelyikükbe, talpadról
 le nem sikálod makacs enyvét, meztelen és házas
 csigákat szedegetek, gyűlnek ezerszám,
 cikornyás szivárványragacsukkal lassan kirakosgatom
 az ég boltozatát

Bálint Balázs

STOCKHOLM-SZINDRÓMA

– blog –

1

A lépcsőfordulóban beszorított a sarokba. Szeret és meg akar baszni. Nem így mondta, választékosan fejezte ki magát, de ez volt a lényeg. Bolond szegény. Néha találkozunk a lépcsőházban, elejétől fogva láttam, hogy beteg. Vannak jobb időszakai, de ez most nem az. Állítólag ha rosszul van, nem veszi be a gyógyszert. A mai gyógyszerek nagyon jók, de ha nem veszi be, akkor hiába. Magára akart parancsolni, azt mondta, mert érezte, hogy ő nem jön be nekem, de nem sikerült. Nekem ez nem volt kérdés, hogy ő bejön-e. Nem szeretem a bolondokat. A normális, helyes pasikat szeretem, mit ad isten. Egy kés volt nála, de nem fogta rám, csak úgy, mellékesen, épp a kezében volt. Egyébként nem látszott veszélyes fegyvernek, nem hittem, hogy nagy kárt tud bennem tenni azzal a késsel. Kiabálni kéne, de nincs kedvem. Nem azért nincs, mert nem félek, félek, de úgy látszik, nem eléggé. Nem gondolom, hogy ura vagyok a helyzetnek, még sincs kedvem segítséget hívni. Valamit mondani kéne. Bocs, de engem nem késsel szoktak meghódítani. Ezt akartam mondani, de nem mondtam, mert nem tetszett. Engem ugyanis sehogy sem szoktak meghódítani. A hódítás nem éppen jó szó arra, ahogy férfiakkal ismerkedem. No de tényleg mondani kell valamit, nem akarok hülye képpel ácsorogni itt. Engem nem dob fel ez a kés, tudod, nem késsel szoktak vetkőztetni, ezt mondtam. Nem kellett volna, provokáció volt, de kicsúszott a számon. Nem akartam megbántani, nem is voltam abban a helyzetben, de különben sem. Elvigorodott, én mégis megpróbálom, mondta, és szétvágta a pólóm rövid ujját. Baromi éles kés volt, láttam, mennyire lebecsültem a pusztítást, amit bennem tehetett volna. Szerettem ezt a pólót. Meg se mozdultam, és nem mondtam semmit, most már nagyon meg voltam ijedve. Elejtette a kést, nekidőlt a falnak, és kitört belőle a zokogás. Ott sírt, én álltam egy ideig, el kellett volna mennem, de nem mentem, azután a két karomat átkulcsoltam a nyakán, mintha lassúznánk, és magam felé húztam. A fejét a vállamba fúrta, a könnyei a nyakamba csorogtak. Nincs semmi baj, nincs semmi baj,

mondtam neki halkán. Érdekes illata volt. Ha akkor azt mondja, menjek velem, lehet, hogy megvalósíthatta volna eredeti szándékát. De nem volt, úgy látszik, elképzelése, hogyan bontakozzon ki ebből a helyzetből, nyilván arról sem volt, hogyan került bele. Kibújt a karomból, és szó nélkül elment.

Át kéne öltözni, nem mehetek így az irodába. Visszamentem, föl két emeletet, a lakásom előtt álltam egy kicsit, de nem volt kedvem bemenni. Lementem, a ház mögött parkol a kocsim, de inkább busszal megyek. Majdnem lekéstem egy fontos, nagyon fontos megbeszélést. Hónapok óta dolgozunk, hogy megszerezzünk egy projektet, s ma kiderül, hogy sikerült-e. Jan, a főnököm úgy tett, mintha nem venné észre a szakadt pólómat. Nem, ez nem is egészen így volt. A vendégek előttem érkeztek, én futottam be utolsónak, és Jan, kívárván, amíg mindenki észreveszi, mit csinál, hosszan, szórakozottan bámulta a szakadást, majd mondott valami vicces frázist, érzékeltetve, hogy ez nem számít. Most is alkalmam volt megfigyelni, milyen kifinomultan és pontosan kommunikál. Jan szlovén származású francia. Mindent tud a szakmáról és az üzletről. Ha viszem valamire az életben, akkor amiatt, amit tőle tanultam. Mintegy fél óráig nem történt semmi érdekes, csevegtünk erről-arról, alig figyeltem. Egyszer csak csend lett, és mintha lehűlt volna a levegő. Nem mondtam semmit, Jan is hallgatott. Egyikük azt mondta, hogy nem született meg a döntés. Tekintsük úgy, hogy folytatódik az előkészületek ideje. Ebben az új helyzetben is ugyanazt a támogatást várják tőlünk, amiben eddig részük volt. Jan felé fordultam. Melyikünk hajtsa ki őket? – ezt kérdeztem, szavak nélkül. Te – válaszolt a szemével Jan. Egy kicsit vártam, hátha rosszul értem, de Jan alig láthatóan bólintott, jól érted, csináld. Valahogy így kezdtem: Nehéz hónapok állnak mögöttünk, s eljött az idő, hogy levonjuk a tanulságot, átvegyük a leckét, amit eddig tanultunk. Személy szerint nekem sokat jelentett, hogy szinte belülről láttam egy nagyvállalat életét. A mi kis cégünknel azonban számokat kell hozni, mégpedig nagy számokat, s az a szám, ami előttünk fekszik, az ugyebár a nulla. Az üzletben persze éppen az a szép, hogy nem minden a számokról szól, néha fontosabb a – hogy is mondjam csak? – a szív. Most azonban olyan határhoz értünk, ahol döntenünk kell, merre induljunk tovább. A felelős döntés pedig csak az lehet, hogy a *pre-sales* erőfeszítéseinket azonnal leállítjuk. Döbbenet néztek, nem is engem, hanem Jant. Jan nem mondott semmit, hanem két kézzel rám mutatott, valahogy úgy, ahogy a karmester felállítja a szílistát a tapsolós közönség előtt.

– Mi történt? – kérdezte később Jan. – Megtámadtak – feleltem. Egy kicsit várt, hátha megmagyarázom, de nem tettem. Tudok segíteni valamiben? Nem, kösz, jól vagyok. Eléggé zokon vette, hogy ilyen kurtán válaszolgotok, szinte bebaszta az ajtót, mikor kiment.

Az este összevesztünk Szabolccsal. Nem értette, miért nem kocsival jöttem, azt sem értette, miért busszal akarok hazamenni (azért, mert nem kocsival jöttem). Ragaszkodott hozzá, hogy hazavisz, pedig én busszal szerettem volna menni, de nem hagyta. Így nem tudtam átöltözni, mielőtt találkoztunk, tehát megkérdezte, mi történt. Megtámadtak, egy örült meg akart ölni – ezt akartam mondani, de nem mondtam. Ha elmesélem az egészet, azt mondta volna, hogy ami ott lejátszódott bennem, az az úgynevezett Stockholm-szindróma: az áldozat érzelmi kötődése a terroristához, a terror-elhárítók jól ismerik ezt. Szabi okos fiú. Szeretem az okos fiúkat. Még azt is mondta volna, hogy szétveri a pofáját annak a gazembernek. Egy férfi így beszél, ha megtámadják a barátnőjét, gondolom, ez nagyon is érthető, de nem akartam hallgatni ezt. Szóval nem mondtam el a pasimnak, hogy megtámadtak, egy örült meg akart ölni, hanem hazudtam valami hihetetlen hülyeséget egy balesetről, nem is értem, miért

nyalta be. Talán nem is nyalta be, csak nem akarta firtatni a dolgot. Meghívtam egy teára. Ez játék, első éjszaka hívtam meg teázni, folytassuk ezt a beszélgetést, feljössz egy teára? Azóta mindig így hívom fel. Fent át akartam öltözni, de végül, magam sem tudom, miért, nem tettem. Elég nyersen azt kérdezte, valami baj van? Nem tudom, talán nincs baj, csak valami hiányzik. Volnék kedves megosztani vele, mégis mi. Nem tudom ezt pontosan megfogalmazni, csak afféle kósza gondolat. Ingerült voltam és fáradt. Jó. Ha sikerül a fogalmazás, ne felejtsem el értesíteni, mondta, és elment. Szabolcs nem olyan férfi, aki hagyja, hogy szórakozzanak vele. Ha holnap felhívom és sajnálatomat fejezem ki, amiért ilyen hülye picca voltam, azt fogja mondani, hogy ez kommunikációs rövidzárlat volt. Ha belegondolok, el kell ismernem, végül is kétségtelen, csakugyan az volt. Egyébként utálja, ha csúnyán beszélek.

2

Másnap furcsa dolog történt velem. Az étteremben álltam sorban, az étlapot bámultam, fitness-saláta, rakott krumpli, ilyesmi szoktak lenni. Gyűlölöm az egészséges ételeket. A *nouvelle cuisine* összes szakácsát salátalébe fojtánám. Az a baj, hogy az egészségtelen ételeket még jobban gyűlölöm. Egyszerűen nem tudtam elolvasni az étlapot, a szemem előtt összefolytak a betűk. Olyan volt, mintha füvet szívtam volna, ha füvezek, nem tudok olvasni, de most napok óta nem drogoztam. Gépiesen átugrottam minden sort, talán a következő, de az sem. Többször nekifogtam, hiába, letettem a tálcát, és kimentem.

Kaptam egy mélt a volt barátnőmtől. Megszakítottam vele a kapcsolatot nemrég, úgy éreztem, nem bírom tovább, nem tudom követni, annyira zűrös a csaj. A levél egyetlen mondat: Mindaz, ami fénylik, elrekeszti a látást, és megakadályozza, hogy lássuk azt, ami mögötte van. Valami idézet lesz biztosan, nem tudom, honnan, nem árulja el. Túl magas vagy inkább túl mély ez nekem.

3

A buszmegállóban álltam, és megláttam magamat a megálló plexiborításán. Nem az a ruha volt rajtam, amit reggel felvettem. Egy évvel ezelőtti alakomat láttam, azt hiszem, akkor hordtam azt a topot. Milyen jó csaj voltam! – ez jutott eszembe. Miért, most nem vagyok jó csaj? – próbáltam összeszedni magam. Nem. Kővér vagyok, elhíztam. Ha értelmesen beszélek magamhoz, ki tudom magyarázni, nem igaz, nem lehetek kővér, alig eszem, most például majdnem két napja egyáltalán semmit. De akkor miért látom magam dagadtnak. Vagy ha nem látom magam kővérnek, azt hiszem, hogy nem is magamat látom, hanem valaki más.

Jóska, a *car fleet manager* gyanakodva méreget. Meglátott a megállóban, ahogy le szálltam a buszról. Történt valami a kocsival? Üvöltöni szerettem volna, a kibaszott, retkes kurva életbe, nincs jogom busszal járni? Szerencsére gyorsan lehiggadtam. Persze hogy nincs. Asszem öt guriga egy ilyen autó. Nem azért vették, hogy a forró nyári buszon elvegyüljek a nép közt. Hozzátartozik a cég arculatához, hogy én egy vadiúj ...-al járok. Egyébként szeretem azt a kocsit.

4

– Mit csináljunk? – Bármit, csak ezt ne! – majdnem kimondtam, de nem akartam megbántani ezt a helyes fiút. Nagyon okos, és nagyon jól játssza a szerelme. Mellettem ült a buszon. Nem hittem volna, hogy engem így fel lehet szedni, utálom a csajozó-pa-

sízó helyzeteket és a rossz dumát, de neki sikerült. Jó volt vele sétálni és beszélgetni. Szeretkezni viszont nem volt jó vele. Az egész szexdolog neki volt fontos, nem nekem, én szerettem, ahogy rám néz, s gondoltam, ha nem fekszem le vele, akkor nem fog így nézni. Nem hiszem, hogy ebben tévedtem volna. De így is elromlott az egész. Valamit mondani kéne. Kötözz ki, és korbácsolj meg, ezt mondtam, hátha történik valami. Becsületére legyen mondva, nem vesztette el a hidegvérét. Csináltál már ilyet? – kérdezte, nem, soha, feleltem, ez igaz is volt.

Elgondolkodott, majd azt kérdezte, hogy akkor tehát ez az egész nem volt neked jó. Erre én elsírtam magam. Keservesen sírtam, mint egy gyerek, ő pedig gyengéden és türelmesen vigasztalt, azután elment. Nem fog felhívni többet, a férfiak nem szeretik a tocsogós csajokat.

5

Az életemet szívesen kockára teszem, de a karrieremet nem. Valami orosz klasszikusban olvastam. Ma kocsival jöttem. Szabadságot fogok kivenni. Meg vagyok zakkanva. Ki fognak rúgni, nem ezért fizetnek. Nem lenne sok értelme úgy tenni, mintha nem történt volna semmi. Nem hülyék, és éles szemmel figyelnek. Persze így is ki fognak rúgni. Nem azért fizetnek, hogy szabadságot vegyek ki, ha meg vagyok zakkanva. Ez, gondolom, nagyban is érthető, én legalábbis értem.

6

– Adj valamit enni! – egy expasimnál voltam. Évekkel ezelőtt jártunk, szerettem őt, ő viszont, bár biztosan bírta engem, hálátlanul enyészttette az ajándék szerelmet. Nagy *gourmand*, zseniálisan főz, és elég sokat tud a gasztronómiáról. Az utóbbi időben mintha megöregedett volna, halvány depresszió kerítette hatalmába. Meg akar baszni, mert valszeg megbánta, hogy szakított velem – előbb kellett volna gondolkodni, most már késő. Finom érzékkel átlátta, hogy ez nem megfelelő alkalom, nem ezért mentem fel hozzá. Jó ember – mindig tudtam, ha bajba kerülök, számíthatok rá. A pasik között, mármint a használható pasik között egyébként ritka az ilyen. Nincs otthon semmi, de elvisz a Kriziába. A Krizia Budapest egyik legjobb étterme. Nem volt kedvem menni, de ellenkezni sem volt kedvem. Éreztem, nem fog ez működni. A kocsiban, mielőtt elindultunk, kertelés nélkül megkérdezte, mióta nem eszem. Ezt most nem mondom meg, nem baj? Ne menjünk a Kriziába, úgysem fogok enni. Gondolkodott, szerintem azon, hogy nem mentőt kéne-e hívni. Végül egy kávézóba mentünk. Olyan állapotba kerültem, hogy muszáj volt belőnöm magam. Nem kellett volna, mert a kokaintól kicsit agresszív és éles leszek, igazán nem akartam elküldeni a francba. Szerencsére nem is hagyta magát. Belótted magad, kérdezte, muszáj volt, nem vagyok jól, mondtam. Te régen nem voltál drogfüggő, bármikor tudtál nem drogozni. Most is így van, csak épp ma nem. Annáról, pszichológus barátnőmről kérdezett, hogy ő látott-e, és mit szól ehhez. Valahol a Távol-Keleten dolcsevitázik a német pasijával, aki éppen ott él. Hívd fel most. Ott korán reggel van, különben sincs nálam a mobilom. A kocsiban hagytam, biztos rég lemerült. Egy közös ismerősünktől megszerezte Anna számát, és fel kellett hívnom az ő mobiljáról. Képzeld, egy barátom szerint pszichológushoz kell mennem. Neked?? Igen. Lehet, hogy van is némi igaza. Hosszan beszélünk, alig tudtam ledumálni arról, hogy hazajöjjen. Ajánlott egy pszichológust, akit szintén ott helyben fel kellett hívnom. Másnap délelőttre adott időpontot.

7

Nem olyan volt, mint amire számítottam. Magas, szemüveges, jóképű pasi, egész lényében van valami kisiújs báj. Nem próbált úgy tenni, mint aki mindent tud. A késes történetet megrendülten hallgatta, láttam, de nem is nagyon titkolta, hogy a kedves szomszédal érez együtt. Az mindenesetre megnyugtató, hogy őt tartja a súlyosabb esetnek. A korbácson jót mulatott. Később nagyon elkomolyodott. Azt mondta, hogy azonnal kórházba utal, határozott véleménye, hogy ez feltétlenül szükséges. Ne fáradjon, doktor úr. Eszem ágában sincs kórházba menni. Láttam, hogy nem érdemes erről vitatkozni. Kicsit elkeseredve kezdett magyarázni, csak találgatni tud, egyáltalán nem biztos, hogy igaza van, de az az érzése, hogy valamilyen okból, az ok talán nem is fontos, úgy döntöttem, kilépek eddigi életemből, valami ismeretlen módon új életet kezdek. Csakhogy a szigorú keretekkel és szabályokkal annyira azonosultam, hogy magam büntetem meg saját magamat a dezertálásért. Ez a helyzet súlyosra is fordulhat, sőt lényegében ez már meg is történt. Ha igaza volna, és ezt be is látom, mondta, önmagában ez nem segít, nem ennyire egyszerű. Általában nem híve a gyógyszeres kezelésnek, de most mégis... Nem, kösz, szó se lehet róla. A kokainnál különben sincs jobb antidepresszáns. Ez nagy tévedés. Biztos nem azért jöttem, hogy drogellenes prédikációt hallgassak, de a kokain szinte teljesen eltünteti az éhségérzetet, s az én esetemben ez tragikus következményekkel járhat. Ígérjem meg, hogy másnap reggel újra elmegyek. Pénzt nem fogadott el, mondván, nem tudott nekem segíteni.

8

– Egy felnőtt, egészséges ember hány napig bírja evés nélkül? – Brunnerrel, belgyógyász ismerősömmel beszéltem telefonon. Brunner nem praktizál, kutató, azt hiszem, ő a legjobb orvos a világon. Mióta nem eszel? Baszd meg, átlát rajtam, mint az üvegen. Körülbelül tíz napja, mondtam, láttam, a tagadásnak nincs értelme. Már nem tart soká. Egy hét, legfeljebb, ha sok folyadékot iszol – azzal lekúrta a telefont.

9

Csapvizet nem tudok inni, és elfogyott az ásványvizem. Sok folyadékot kell innom. Le kell mennem vízért. Ez egyáltalán nem ígérkezett könnyű feladatnak. Először is, nincs itthon pénzem. El kell mennem az atm-hez. Nem tudom, hol a bankkártyám. Nem vagyok biztos, hogy emlékszem a pinkódra. Abban sem, hogy van rajta pénz. Az utóbbi időben sokat költöttem drogra. Bár az is igaz, hogy sok pénzem volt. Végül valahogy sikerült a dolog, de nem egészen úgy, ahogy terveztem. A pinkód működött. A katasztrófa a boltban történt: nem volt szénsavmentes Theodora. Semmi reményem nem volt arra, hogy eljussak egy másik üzletbe. Másik vizet kellett vennem, csakhogy a többit nem szeretem. El kellett döntenem, hány üveggel vegyek. Négyet vettem, ami kevés lesz, de többet valszeg nem bírnék el. Sokáig tartott, amíg hazaértem. Otthon az a gondolatom támadt, hogy elolvasom a méljeimet. Gyorsan rájöttem, hogy ez lehetetlen, alig látok, napok óta nem tudok olvasni.

(A blog itt megszakad.)

A szövegben szó szerint vagy átfogalmazva idézem a következő szerzőket: Petri György, Lermontov (ford. Aprily Lajos), Meister Eckhart (ford. Szebedy Tas).